

מסורת הש"ס

(א) וכלם סיב מ"ב;
(ב) נדה נח; ע"פ;
(ג) ותוספת דברי
(ד) ושלל נח;
(ה) לקח סח; (ו) וכתב
הכ"ר סיב סוף פס'
ועל נח' ביטוי ואפי'
וכו' ואפשר דנח' בנרס
אלא לישנא קמא כלבד
כמו נטמא דרין עריל'
כח לישנא כחל' עריל'
(ז) ושלל נח; (ח) ושל'
ע"פ; (ט) ושלל פסח'
(י) ושלל דל; (כ) ושלל
כשרים הפסח' וכל'
מחרימ'; (קד) קד;
(ל) ושלל חורב; (מ) ושלל נח;
(נ) ושלל מל; (ס) ושלל חור'
(פ) ושלל חור'
נדרות סי' דיה ליכע'
לחן

גליון הש"ס

נח' כל שיעורי חכמים
ובו' עין לעיל זה ע"ה
חוס' ד"ה עד: תוס' ד"ה
שיעורן ובו' דע' יחיד
שיד' עין לקמן דף עב
ע"כ תוס' ד"ה נשפח:

הגהות הב"ח

(א) חוב' ד"ה שיעור וכו'
מלאכה ראשונה ואי יחדו
מה לי כל"ל ותיבת ועוד
נמחק;

מוסף דעם 17

אבל יקרב טריפה
ויתקן משה יקב בעליו
מקום היה ענה אלו
בזקוקים כשהם ידועי
הם הן חזק מעובר
שבמעינה היות המה
מחוסר מותר באכילה
בשמיטה דליק גמלה
מל נכחה תלכו דמן
הם הן הטחול וכן
הכליות של כשה עמה
אסור באכילה והם
שניהם נכחה כל היסד
בשמיטה להם קט טחול
וליות משום תמדי דלא
מיעוריה הוה ידוע

עד לוג: שיעור זה ניתן לשברי כלים שלא היה מחמתן אלא עד לוג ולסא היה מחמתן יותר מלוג. אלא ששיעור שצרי צרכיית הלוג דלמקמן: מלוג עד סאס. כלי שהיה מחמתן יותר מלוג כגון שנים או שלשה לוגין או יותר יועיל סאס. שיעור שצרי צרכיית הלוג: סאס למלמלה. ושיעור שצרי צרכיית חצאי לוג דלמקמן: סאס לס למלמלה. שיעורו ברבי סבית הכי

לוג דלנקמן: סאָפּיס כלמעלע.
 ושעויר שפּרייז צומירש דעס וועט
 כלס (פ"ב מ"ב) בלוג שלס: וועט
 לוג כלמעלע. אלמז בכולה עד
 עד כלל: דעס לחומרא. מעס
 די אמריקן דעו עד ועד כלל דלזוינ
 לחומרא דעמעקן לעגריס נשעויר
 וועט אלל כסעל וואסיר דרכ נחמן
 די הוה אמריקן דעו עד ועד כלל
 די קולא לעבאשור וואסעמעקן
 נחמן דכל היכא דקמי עד זיל דיה
 לחומרא וואי עד ועד כלל קולא
 דיא אימא עד ווא כלל: די
 שיעוריס של חכמים לעחמיר.
 מלומעס חומרא הוה שפּרייז
 במלומעס וואי מלומעס קולא שפּרייז
 בשוק: חוץ מכגריס של כסמים.
 שפּרייז צנדה (דף נא): דערואס כסם
 די דס צנדה דגריס טמא דמספיקן
 לה דס דנה אל"ג די מעשקת
 ליה במלומעס חומרא די הוה
 טמא אלל ביזער מכגריס אלל
 בגריס עמזו מחזקין ליה דס
 מחזקת ווייט להקל דע"ג דגריס
 שפּרייז צעקן גריס ועד וועט מיל
 גריס (כסם נא): וועט מעס

לדחמים עלמן דרבנן דמדאורייתא עד דחזיא מגופה דכתיב
(ויקרא טו) דס יהיה וזה בשרה: **דיקא נמי**. דהא דקמי לוג
כלמטה סהא כלמטה משום חומרא הוא ולאו דיעמא נמי במקום
ויאלא עד ועד ככלל: **דקמי טלה דסהא**. דחבל היואל חמשה
ספחים כלמטה טלה עד דקמי עד חמשה טורו ולא עד ככלל:
עשרה כלמטה. דהא עד דקמי ועד עשרה טמא עד ככלל קאמר
אלמלא בשר חומרא חייל: **חוקר מעובר**. שנמעי הבהמה ולא
יאלא מתוכה: **חוסר**. באבד באיכלה וימיר בשחיטתה כעבור עלמו
וטעמא דמפרס בבהמה המקשה (לקמן טז). מבל בבהמה תחלוש: **מן**
טעוול ון סליוות. של בזהה אס נחשום מהס אף על פי שלא
הויאל חמשה מתוכה אקור באיכלה מתוך אבר מן החי והסא אס
יליף טעמא מאותה תחלוש: שלמה ואל חסרה כלומר כשריא חסרה
הוא דקאמינא קך כל בבהמה תחלוש להסיר דבר אחר שגופה אבל
כשריא חסרה דהנמאל בתוכה מתקשרות הוא לא שרינא קך כל בבהמה
דהיינו הנמאל בה. ומכל מקום שמעינן מיניה דהוא עצמה שריא
על גב דנחשן מן הטעוול ואין חיחול בלא נקב דכל נקב משום
חיחול הוא: **דא חרין דספסא נמי אסאליה**. דחמיר יקבד ונתחל
מניטל לגמרי שעל ידי הנקב הוא הולך ומוסרין מכאולו והחולי
רב בגופה: **איירי דסנא רישא מוסר**. בחתימה עצמה דלאיטרין
לאשמועינן ללא אבר מן החי הוא תנא איסורא דקפסא נמי בחתימה:
לקסא כבוליא. כגון מליא מוגאל: **כבוליא אחס**. וכ"ס בחתימה:
לחיה

בה יחוד וזה דתן נבסמס כלים פרק י"ג (מ"ה) מחטש שניטל סחור
קאמר אלס ששעס שום חיקון אכל היסד דריו מנל לענין טומאה ע"י
אליכס דרסס נבולמי דוימנין דמימלין עלייו ומשו לכו מנל משעס
הויאל ורואיו להיוט כלי ע"י יחוד ומיו סקס מהסיו דלמר כפרס
ניטוקט יל לס חסר טמאס אי לס עינל טוירס נטו על עינל
לקסיו ע"ג כלי חסר יומנ אמר הויאל ורואו לגמטו על מיל
לגמטו דעל כרסן בלל יחדו מיירי מדפליג עלר ר' יוסר בר' חנינל ול
מל יל היל לו עינל מעולס מל יל היל לו עינל ויניטל ועוד מדס
סקל יוס עליה כ"י וא"ר אלעזר אומרס נזדרסוט עמוד וסס
אמר כ"י אומר נטמל מל עמוד וסעס מלחמיוס והיס ע"כ בלל יל
למלחמיו אסר יסב עליו הוצ מל שמיחול לסיכס ילל זל שזומרין
לחזור העינל כדקאמר הוס איל לן למימר דחסיב כלי ע"י דבר
הויאל ורואו לקסיו על גבי כלי חסר בלל ממה נפסך אי נעלמל נל
אחרת וסני לל א"ל דעעלמל טמל בלל יחדו הוס שטומל מלחמיוס
סני לל ניגומל ע"ס דריו כמו עמוד וסעס מלחמיוס א"ל

בכלל אי לא עד וועד ככלל ופשיט דעד ועד ככלל דומיא דההיא ד
ככלל דמוכח התם והיו קולא שיכול להמחין ולהתפלל עד סוף
להתפלל כל שנה רביעית וא"ת והיו פשיט ליה דעד ארבע שעות
דקאמרי הכא גבי ההיא דככלל היו"א מן המטה דחמשה כלמעה

אלו מרפות פרק שלישי חולין

נה.

שיעורון בבדי סיבת קטן ועד 150. אבל אם היה מחמת יותר מזה נענין שיעור גדול לנבזרים יותר מבדי סיבת קטן ונאפילו יתדו בטעה דעתו אבל כל אדם ואין יתדו דאין דרך ליתד שזכרים הנאדם מכלי גדול לנזקין סיבת קטן וכן נראה "שם" שזכרים מייבד הכא היצחק יקבלו שזכרים

ועד לזו מאי לאו לזו
ת"ש^י מלוג עד סאה
ה כלמטה לא סאה
עד סאתים בחצי לזו
לא סאתים כלמעה
ואה כלמטה סאתים
ידא"ר אבהו א"ר
בבבבב להחמיר חוץ
נקל דיקא נמי דקתי
כלמעה עשרה
זי אמר רב עוריא
נו אלא נישל אבל
סיס בר אבין ואיתימא
תך מעובר שבמעה
ול זמן הכליות אסור
פא שריא הוא הדין
יא אידי דתנא רישא
סיפא אסיר באכילה
לחוד ונחתך לחוד:
"רכיש בר פפא
הה בבוליא אחת
והוא דמטאי לקותא
למסוס

לרמזנים ו"ל דהיא דתוספתא מייירי בללא חוי על ידי יחוד בלי
מיקון סולחי בשברים הפסוקין מכשעור המפורש כאן בשמעין
דמחמת גרמיה לא מהני יחוד אבל היכא דלא בעי מיקון דאין
לחוסר אלא יחוד לא אמרן דכיון שטייר שוב לא יקבל טומאה
לעולם ואלא דהאן במסכת לבין ופ"ה (יח"ח) חתכו חלולות פסות
דמחמת טפיח טכור מירוח בטעי מקבל טומאה משויקטיף לאחות בו
סופספגין ג' משמע דאחא ביה טומאה ע"י תקון שאני ההם דחשיבי כלי
גמור ע"י שנעשה אחר כך שלם כמחמיה ע"י תקון אבל שברים
קטנים אין נחשבים להיות עוד כלים ע"י שום תקון וא"ל לפי מה
שפירש דלא מהני ראיות שברים לקבל טומאה עד שיחד לא בפרק
ל הכלים (בבא דר קמ"ד) פליגי ר"מ ור' יהודה כלי שנשבר בפרק
ורואי למלאכה אחת נטולול דר' יהודה אוסר לנטולל משום
נטולל ור"מ שרי דלית ליה נטולל אבל כ"ע מודו שאם נשבר מערב
שבת דלא הוי נטולל ושבי לנטוללי בשבת הואיל ורואי למלאכה אחת
אחלמא מנא לענין שבת ואם כן לענין טומאה נמי מנא הוי
בדמאר רבא בפרק כל הכלים (נ"ס דת קמ"ד) גבי מחט של יד
נדוללענין טומאה לאו מנא הוי לענין שבת נמי לאו מנא הוא ועוד
מוכח ההס"ל דלא בעינן יחוד לענין שבת גבי רבא דאיתחוס מקאניה
בצטיגא ואחא שמעיה ושקל חספא וקא מכפר ליה ומפרש טעמא
נחשום דאילו הוה בחדר גבאי לאיצטריי מדי מנא ו"ל לעולם בעינן
יחוד לענין טומאה ודא דקאמר רבא מלענין טומאה לאו מנא
הוה היינו איתנו יחוד דרבו דייטול חספא או מוכח לא מהני

[illegible]

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע רִבִּי יְהוֹדָה עַד ד' שְׁעוֹת וּבְנֵי גִמְזוּרָא (ס"א) עַד יוֹד
אֲמַר רִבִּי יְהוֹדָה גְּבִי תַפְלָת הַמוֹסָפִים עַד ד' (ס"ב) שְׁעוֹת דְּהוּי עַד יוֹד
רַבֵּעַ ו"ל דְּלוּכָא נִמְי חוּמְרָא דְלֹא אֲמַרְיָן עֲבַר זְמַנּוֹ וְחִיב עֲדִין
וּתַפְלָת הַמוֹסָפִין דְּלֹמָא הָיָה עַד יוֹד כְּכֹל וְהָיָה עַד וְלֹא עַד כְּכֹל
שֶׁהָיָה כְּזֹמָנָא ו"ל דְּשִׁאֵי הֵכָּא דְשִׁינָא שִׁים דְּמַדְרִיבָּוּ (חוּמְרָא:)

עין משפט
נר מצוה

דג א ב מ"י ס"ח תה"ל
שחטה הלכה ט קמג
פסין סג טו"ש"ע יו"ד ס"י
מד קע"ז ב:

שיטה מקובצת

6] דאס היה תחלתן יותר
מלוג בעינן שיעור גדול
יותר לשבריו יותר מכדי
סיכת קטן מלוג ועד סאה
כן נמצא בס"י: 7] מותר
אותו אבר באכילה וניתר:
8] לאפות בו סומגנין
דמשמע: 9] גבי תפלה
המוספין עד שבע שעות:

דב"ר גרשום

עד לזוג כ"י אם היה
סמא אפי' החזיק עד עת
הזאת ושבר ועקשיו מחזיק
בכדי סיכת כ"י טמא:
ואם לא אלו כלטס
כלומר אפי' החזיק לזוג
ששבר שנשבר שערו כ"י
סיכת כ"י החשב וטמא
וש"מ עד עת כלטס
לא לזוג כלטס כלומר
אם החזיק לזוג עד שלא
שברו כמחזיק חזק וזלזל
ואפי' טמא השבר כ"י
סיכת כ"י כלטס ועד אפי'
בביתן: כלומר אפי'
החזיק טמא קודם שנשבר
עד השבר בביתנו טמא
חזקו ברביעית טמא
ועדיון חשב: (כלומר)
אם לא אלו כלטס.
כלומר כמחזק טמא
וש"מ עד עת כלכל: לא
אם כלטס כלומר כלומר
אם לא אלו כלטס
ברביעית אפי' החזיק
ברביעית אפי' החזיק

[illegible]